

Sygn. akt II Ca 406/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Bednarek-Moraś

Sędziowie: SSO Iwona Siuta

SSO Marzenna Ernest

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 18 lipca 2013 r. w S.

sprawy z powództwa S. Ś.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. w likwidacji

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek skargi S. Ś. o wznowienie postępowania

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca 1029/12

postanawia:

odrzuć skargę.

Sygn. akt II Ca 406/13

UZASADNIENIE

W dniu 10 kwietnia 2013 r. S. Ś. wniósł do Sądu Okręgowego w Szczecinie skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II Ca 1029/12. Skarżący domagał się: na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. pozbawienia tytułu wykonawczego w całości, uchylecia wyroku Sądu Rejonowego sygn. akt I C 295/11 i wznowienie postępowania, albowiem w jego ocenie doszło do naruszenia prawa materialnego poprzez wydanie nakazów zapłaty; zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi S. Ś. stwierdził, iż nakazy zapłaty zostały wydane bezpodstawnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga S. Ś. jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlegała odrzuceniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż instytucja wznowienia postępowania opiera się na przysługującej poza tokiem instancji skardze o reasumpcję wadliwego procesu przez zastąpienie zapadłego orzeczenia, orzeczeniem nowym. Należy przy tym zaznaczyć, iż skarga o wznowienie postępowania przysługuje nie tylko od prawomocnego wyroku, lecz także od każdego prawomocnego orzeczenia rozstrzygającego sprawę merytorycznie (zob. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1973 r., sygn. akt I CZ 152/72, OSNC 1973/7-8/143). Nadzwyczajny charakter tego środka prawnego, skierowanego przeciwko prawomocnemu orzeczeniu rozstrzygającemu sprawę merytorycznie powoduje, że przywrócenie stanu przed zamknięciem postępowania sądowego ulegającego wznowieniu może nastąpić wyłącznie z powodów ściśle określonych w ustawie. Postępowanie w sprawie ze skargi o wznowienie postępowania rozpoczyna się badaniem przez sąd zagadnienia dopuszczalności wznowienia postępowania. Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Z regulacji tej wynika, iż w ramach postępowania wstępnego sąd bada czy skarga o wznowienie postępowania została wniesiona w terminie (wynikającym z przepisów art. 407 i 408 k.p.c.), czy jest dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy jest oparta na ustawowej podstawie (401-404 k.p.c.). Wystąpienie zaś którejkolwiek z przeszkód wymienionych w omawianej regulacji oznacza obowiązek sądu odrzucenia skargi. Należy przy tym wyjaśnić, iż ustawowe podstawy wznowienia postępowania stanowią zamknięty katalog, co oznacza, iż jedynie zaistnienie którejkolwiek z nich może być podstawą do wznowienia postępowania. Z kolei badanie przez sąd zagadnienia dopuszczalności wznowienia postępowania nie ogranicza się do tego, czy wskazane przez skarżącego okoliczności dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia. W związku należy zwrócić uwagę na stanowisko judykatury, w myśl którego sformułowanie podstawy wznowienia postępowania w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga, jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. akt I CZ 103/06, LEX nr 610070). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III CSK 56/07 stwierdził też, iż zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c. skarga podlega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, to jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje. Zgodnie z treścią art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej. Do wznowienia postępowania na innej podstawie właściwy jest sąd, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy. W tym miejscu należy jeszcze zwrócić uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 27 lutego 2012 r. (sygn. akt II CO 10/12, LEX nr 1215143) w myśl którego w wypadkach objętych art. 405 zd. drugie k.p.c. do wznowienia postępowania właściwy jest: 1) sąd pierwszej instancji, gdy jego orzeczenie nie zostało zaskarżone, 2) sąd drugiej instancji, gdy oddalił apelację albo zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i wyrok ten uprawomocnił się albo gdy wniesiona od tego wyroku skarga kasacyjna została oddalona.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy Sąd Okręgowy zaznacza, iż w związku z tym, że podstawę skargi S. Ś. nie stanowią ani przyczyny przyczyn nieważności, ani podstawa przewidziana w art. 401¹ k.p.c., stąd do wznowienia postępowania na innej podstawie właściwy jest sąd, który ostatnio orzekał co do istoty sprawy. W badanej sprawie ostatnio orzekał co do istoty Sąd Okręgowy w Szczecinie, który wyrokiem z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca 1029/12, oddalił apelację S. Ś., a więc jest także Sądem właściwym do rozpoznania przedmiotowej skargi.

Kolejno Sąd Okręgowy badając w ramach postępowania wstępnego wniesioną w dniu 10 kwietnia 2013 r. do Sądu Okręgowego w Szczecinie skargę S. Ś. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2013 r. (sygn. akt II Ca 1029/12) stwierdza, iż została ona wniesiona w ustawowym terminie. Jednocześnie jest ona dopuszczalna ze względu na zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2013 r. Jednakże co istotne, S. Ś. w ogóle nie sformułował podstaw wznowienia postępowania w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. Skarżący bowiem powołuje się na błędy merytoryczne Sądów w postępowaniach, w których wydano nakazy zapłaty, a takie okoliczności nie wypełniają żadnej z ustawowych podstaw wznowienia. Tym samym Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest władny badać zasadności tak sformułowanych przez skarżącego zarzutów. Dla porządku Sąd wskazuje, iż skarżący mógł podnosić takie zarzuty w toku postępowania, których one dotyczyły.

W świetle powyższej argumentacji skarga S. Ś., jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia, podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.